

som vilde give Anledning til Sladder og Bagvadskelse, Fremsættelse af mere eller mindre usandfærdige Rygter. Og endelig vilde der kunne fremkomme forskellig Bedømmelse i de forskellige Kommuner. Der vilde være de Kommuner, som vilde være meget strenge, og hvor kun meget faa vilde kunne slippe igennem som værdige, medens andre Kommuner vilde være meget milde og maaske lade alle slippe igennem. Der kunde blive nogle Forhold, som udelukkede fra Alderdomsforsørgelse i en Kommune, men ikke i en anden, og omvendt. Jeg tror, at man, hvis man vilde gaa denne i sig selv — det erkender jeg — ved første Øjekast meget tiltalende Vej, meget let vilde komme ind i et Virvar og ind paa en meget nærgaaende og meget krænkende Undersøgelse og Bedømmelse af de forskellige Ansøgere. Det er vist ogsaa saadanne Betragtninger, der have gjort, at man ikke i sin Tid, da den nugældende Lov blev given, har opstillet andre Kriterier end dem, der findes i den nugældende Lovs § 2. Jeg tror, at man, alt vel overvejjet, vil gøre vel i for saa vidt at blive staaende ved den nugældende Lov, kun at man sikkert uden nogen meget stor Fare og paa den anden Side til stor Gavn for de trængende vil kunne nedsætte Tallet paa de Aar, hvori vedkommende ikke maa have modtaget Fattighjælp, fra 10 til 5 Aar.

Det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Borup) gjorde meget rigtig opmærksom paa, at efter den nugældende Lov ydes der ikke Alderdomsunderstøttelse til forladte Hustruer, men det er netop et Spørgsmaal, om der ikke kunde være fuld Grund til, som det foreliggende Lovforslag foreslaar, at indlemme disse i deres Kreds, som kunne erholde Understøttelse. Jeg ser egentlig ikke, af hvilken Grund man over for dem skulde være strengere end over for fraskilte eller fraseparerede. Der er neppe nogen Grund til at antage, at Ægtefæller blot for, at Hustruen kunde faa Ret til Alderdomsunderstøttelse, skulde begaa den Svig, at Manden forlod Hustruen. En forladt Hustru er vistnok i de allerfleste Tilfælde endnu uheldigere stillet end en fraskilt eller frasepareret Hustru. Denne har i alt Fald i mange Tilfælde faaet sin Part af Fællesboet og faar Underholdsbidrag af Manden, hvorimod det altid er usikkert, om den forladte Hustru, om hun end har Ret til at faa Underholdsbidrag, kan faa et saadant, om Manden kan findes og Bidraget inddrives. I alt Fald kan hun under ingen Omstændigheder faa Andel i Fællesboet.

Det er fra enkelte Sider blevet anført, at den sidste Bestemmelse i § 1 meget let vil medføre, at Interessen for at være i Sygekasser svækkes. Det er dog neppe rimeligt, at dette vil finde Sted i nogen høj Grad, thi Forholdet vil ogsaa efter denne Lov vedblive at være det, at Hjælp til Sygebehandling i alle andre Retninger end i Henseende til Erhvervelse af Alderdomsunderstøttelse vedbliver at være Fattighjælp og saaledes ogsaa vil vedblive at have den nuværende Virkning lige over for de borgerlige Rettigheder. Jeg skal gerne udtale min Tilslutning til de ærede Medlemmer, der mente, at Hjælp til Sygebehandling overhovedet ikke burde anses som Fattighjælp, men det er et Spørgsmaal, der ligger uden for det foreliggende Lovforslag, og som vel rettest bør afgøres for sig selv og uden Hensyn dertil.

Medens der altsaa med Hensyn til Bestemmelserne i § 1 paa et enkelt Punkt fra mange Sider er rejst Indvendinger, paa andre Punkter kun fra enkelte Sider, er Forholdet over for § 2 det, at den maa siges fra alle Sider at have vundet Tilslutning, om end et enkelt Medlem har ment, at Bestemmelsen i § 2 kun burde gælde selverhvervede Indtægter, og et andet æret Medlem har ment, at Bestemmelsen om, at en Kapital, der er tilstrækkelig til Erhvervelse af en Livrente, sættes ved Siden af Besiddelsen af en Livrente, ikke burde fastholdes, idet der ingen Grund er til, at de paagældende Arvinger skulde kunne beholde Kapitalen efter vedkommende Alderdomsunderstøttelsesnyders Død. Det forekommer mig, at der ikke er nogen Grund til at indskrænke Forslaget i § 2 til kun at gælde selverhvervede Indtægter, thi Meningen med § 2 er jo netop den at opretholde Folks Sparsommelighedslyst, at modvirke den Tanke hos dem, der nærme sig de 60, at det ikke kan hjælpe, at de spare, thi Følgen vil da kun blive, at de ingen Alderdomsunderstøttelse faa. Dette er en Betragtning, der fuldt saa meget gælder de selverhvervede Indtægter som dem, der stamme fra Arv eller Gave eller fra en tilfældig Vej. — Hvad det andet Spørgsmaal angaar, om de, der erholde Alderdomsunderstøttelse, ikke bør være berettigede til at unddrage en Kapital fra Bedømmelsen af Trangen, synes det mig, at derom gælder ganske det samme, kun i højere Grad. Hvis man vilde følge det ærede Medlem og slaa fast, at den, der var i Besiddelsen af en Kapital, som var tilstrækkelig til Erhvervelse af en Livrente, ikke kunde opnaa Alderdomsunder-